

Bratra Péguyho jsem osobně poznal před více než dvaceti léty. Byl jsem tehdy posluchačem prvního ročníku geologie na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy. Jiří Čejka – Péguy právě pronášel fenomenální přednášku věnovanou vědeckému dílu prof. Radima Nováčka, zavražděného nacisty v Mauthausenu. Bylo právě kulaté výročí jeho narození a Jiří zevrubně popisoval přínos Radima Nováčka k poznání uranových minerálů. Byl jsem ohromen a umanul jsem si, že se budu uranovým minerálům dále věnovat. Díky tomu jsem se brzy s Péguyem mohl seznámit osobně, přes Jiřího Sejkora z Národního muzea. Péguy byl sice již penzionován a nevykonával funkci ředitele Přírodovědného muzea NM, nicméně velmi rozvinul svoji výzkumnou činnost a jednou za měsíc k Jirkovi Sejkorovi dojížděl. Velmi rychle jsme našli společnou řeč. Péguyho upoutal můj hluboký a upřímný zájem o problematiku, a tak jsme se dohodli, že za ním přijedu na návštěvu domů, do Roudnice nad Labem. Že zde bude více času a klidu vše probrat. Tak se také stalo a od té doby jsem za Jiřím zhruba jednou, dvakrát do roka zajel osobně. Byly to naplněné dny. Debaty se rozprostíraly nejen na poli chemie, krystalochemie a spektroskopie, ale také historie, skautingu a filozofických přesahů. Od Čejků jsem odjížděl často až v pozdním odpoledni či večeru, po pěti, šesti i více hodinách debat. Nikdy na to nezapomenu. Tak jako nemohu zapomenout na vlídnost Péguyho manželky Marie, která to celé trpělivě snášela a připravovala nám obědy a občerstvení. Připadal jsem si v té chvíli nesmírně krásně, jako vnuk, který přijel k prarodičům na návštěvu. Cítil jsem vřelost a laskavost, které si nesmírně cením. Péguyho jméno mě pak pomáhalo otevírat vědecké dveře po celém světě. Kolegové v zahraničí si Jiřího práce velice vážili. Péguy mě nejen odborně, ale také lidsky formoval. Debaty o základech skautingu, jeho poslání a nutnosti neustálého ujasňování (obnovování) jeho duchovních základů se mi vryly hluboce do mysli. Trojí skautská povinnost („K Bohu, k bližním, k sobě“), jako povinnost radostná, přirozená, nikoliv vynucená... Fascinovala mě Péguyho odhodlanost a energie se kterou se v pokročilém věku pouštěl do psaní vědeckých článků, studií o skautingu a jeho historii, včetně vyjasňování problematických a bolavých detailů. Obdivuji Péguyho přístup k těmto záležitostem. V prvé řadě kritický odstup, úsilí o co nejobjektivnější zhodnocení, vedený snahou o zahlédnutí pravdy (s velkým P). Až nyní mi dochází, že tato, až téměř buldočí síla a vytrvalost, pramení a je sycena právě skautskými principy. „Jednou skautem, navždy skautem“ – to bylo Péguyho krédo. Skautské heslo: „Sloužím!“ No, vždyť to je ono. Do posledního dechu, jak mohl, tak sloužil. Vědě, bližním, společnosti, světu, Bohu. To je příklad a odkaz, který nám tu br. Péguy zanechal. Teď je to již jen a jen na nás, jak s tímto naložíme. Péguy na nás již shlíží od věčného táborového ohně, společně s br. Kayem, Baghýrou, Katugem, Merkurem, Jírou a všemi dalšími, spravedlivými... A já Ti Péguy slibuji

na svou čest, tak jak jsem do Tvých rukou skládal skautský slib, že budu věrně sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce, budu se snažit co nejlépe zhodnotit hřivny mně nadělené. Tak, jak si to činil po celý život Ty. Věřím, že tím nejlépe naplním Tvůj odkaz. Ty mi k tomu budeš věčným průvodcem. Drž mi místo, jednou přijdu! Navždy Tvůj Kuba.

V Praze, 5. 9. 2025

To jsme byli ještě mladíci. Péguy a já v Roudnici n. Labem, 3.7. 2017.

Br. Jakub Kopecký Plášil zaslal vzpomínku e-mailem dne 6. 9. 2025.